

Theaterfotograaf Deen van Meer

Standplaats schemering

Hij is geen fotojournalist en toch verschijnen zijn foto's geregeld in kranten. **Deen van Meer**, ooit danser in de dop, werkt in het schemergebied van het theater. Hij wil er vastleggen om te kunnen reflecteren.

Deen van Meer was zeventien toen hij kwaad van huis wegliep en op weg naar het station zijn voorbestemming zag. Nooit, nooit meer zou hij in het bekrompen Etten-Leur terugkeren! Met een tas vol spullen stond hij plotseling oog in oog met een affiche waarop een toneelvoorstelling werd aangekondigd. De titel: 'Ach, laat mij niet sterven op het station van Etten-Leur'. Ruim twintig jaar

*Frits Baarda
Foto's: Deen van Meer*

later is Van Meer (1963) theaterfotograaf.

Hij dist de anekdote ongevraagd op. Lachend: 'Als er hogere machten bestaan, dan hebben ze zich daar geopenbaard.' Van Meer is nu een van de weinige fotografen die zich fulltime toeleggen op dans, opera, toneel en musical. Hij treedt in de traditie van gerenommeerde namen als Maria Austria en Kors van Bennekom. Als freelancer verbindt hij zich meestal per productie aan gezelschappen of maatschappijen. Zijn opdrachtgevers zijn onder meer het Nationale Ballet, het Nationale Toneel, Het Toneel Speelt en Opera Zuid. Joop van de Ende huurde hem in voor producties als *Aïda* en – recentelijk – *The Lion King*.

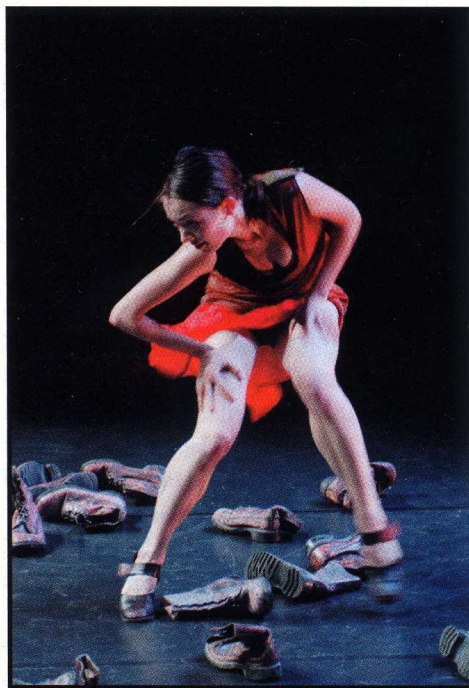
Na het bruske afscheid van Etten-Leur wilde hij opgenomen worden in de rijke wereld van denkers en dansers. Van Meer zocht naar een leven als filosoof. 'Maar na een tijdje wilde ik niet meer alleen met mijn kop werken.' Toen raakte hij verslingerd aan de dans, de klassieke dans. Als danser had hij het nog ver kunnen schoppen, maar na een paar audities aan de Dansacademie in Rotterdam, haakte hij zelf af: 'Ik was alleen maar met mijn lijf bezig.' Een toevallige

ontmoeting met een modiefotograaf bracht hem bij de fotografie. Dans-icoon Rudi van Danzig, spoorde hem verder aan.

Achter zijn camera kon de jonge fotograaf zijn bezetenheid van beweging kwijt. Thuis kon hij nadenken. Van Meer legt uit: 'Als jongen was ik al bezig met kijken en vastleggen. Vastleggen was het hoogste doel. Het beeld dat je elders hebt gezien, in bezit hebben. Als je het hebt, kun je erop reflecteren. Daar gaat het mij om.' Na zijn keuze voor de fotografie maakte hij wel een afspraak met zichzelf: 'Nu doorgaan, doorbijten, zei ik tegen mezelf. Je mag fotograaf worden, een heel erg fanatieke, maar je geeft niet na een paar jaar op. Het is me gelukt, ik heb er nooit spijt van gehad.'

Hij vertelt over die afgelopen twintig jaar in zijn studio aan de Amsterdamse Oudezijds Voorburgwal. Noorderlicht valt vanuit een hoog dakraam de ruimte binnen, waar ooit arbeiders tabaksbladeren op kleur sorteerden. De muren zijn behangen met eigen werk: losse foto's, portretten, affiches. Dansers, acteurs, overal zijn ze aan het werk. Alleen de lucht van zweet ontbreekt. Tientallen draaiende voetjes op een panoramafoto dansen door in een kapspiegel met omlijsting van witte lampjes, waar Van Meer voor zit. Dit is zijn eigen theater van de verbeelding.

Het heeft heel lang geduurd voordat hij zich

Scène uit *Move-trek* van dansgroep *Krisztina de Châtel*.

